

In de praatstoel met

Nicolas Colsaerts

Nicolas Colsaerts is de jongste speler die er ooit in slaagde zich reeds bij zijn eerste poging te kwalificeren voor de European Tour. In een openhartige babbel vertelde hij ons dat hij daar nooit aan had getwijfeld.

De superbegaafde zoon van een gepassioneerde golf liefhebber, is er na enkele jaren hard werken bij de jeugd en dank zij een heel professionele begeleiding in geslaagd om zich nog voor zijn 18de verjaardag te kwalificeren voor de European Tour. Natuurlijk heeft hij daarbij wat geluk gehad, maar ondertussen toonde hij ook dat hij heel gedisciplineerd en perfectionistisch is. Het zou al bijzonder raar moeten lopen als hem geen heel grote carrière wacht.

Sinds wanneer dacht je dat het zou lukken om je te kwalificeren?

In Engeland heb ik een aantal spelers op de practice aan het werk gezien. Ik voelde meteen dat ik normaal gezien in staat moest zijn om wat zij deden, ook te kunnen. Eigenlijk heb ik me enkel in het Spaanse Empordà, bij de tweede kwalificatieronde heel eventjes wat zorgen gemaakt. Na drie dagen stond ik daar buiten de eerste dertig en ik moest de laatste ronde dus afwerken in ten hoogste 68 strokes. Maar ik heb geprobeerd rustig te blijven. Ik verkrampte niet en pakte alles slag per slag aan. Uiteindelijk finishte ik met een score van 64. Behalve fysieke vermoeidheid voelde ik geen echte stress, want ook als ik me tevreden had moeten stellen met de Challenge Tour, wist ik zeker dat ik de steun van IMG zou blijven krijgen. Ik ben heel blij met die steun. Want meedoen aan de European Tour kost twee keer zoveel als een deelname aan de Challenge Tour. Ik weet in ieder geval met zekerheid dat ik tot het einde van het seizoen financieel safe zit. Ik word ook op de hoogte gehouden van alle onderhandelingen en voorstellen. Dat is een prettige situatie. "IMG (McCormack) wordt mijn "careermanager", want de Europese Tour kost ongeveer het dubbele van de Challenge Tour. (Een budget van +/- 4 miljoen, zonder de honoraria van de specialisten). Tot aan het

einde van dit seizoen zit ik financieel goed. Mijn andere sponsors zijn Siemens Groep Belgium-Luxemburg, S.A.P., Rolex en de Royal Waterloo Golf Club, maar ik wil me niet bezig houden met dit aspect en me alleen maar op mijn golf kunnen concentreren".

Het is beter dat men je vraagt dan dat je zelf als het ware met de bedelstok op wandel moet gaan. Maar ik wil me daar eigenlijk zo weinig mogelijk van aantrekken en me vooral concentreren op mijn spel.

In Andalusië liep er nochtans ook een en ander mis...

Ik speelde er heel sterk. Van de tweede tot de vijfde ronde stond ik altijd bij de drie eersten en ik had een serieuze veiligheidsmarge opgebouwd. Maar als ik na de tweede dag in de club terugkeerde sloeg de schrik me inderdaad even om het hart. Ondanks mijn scores van 68 en 70 stond mijn naam niet op het scorebord vermeld. Ik ben zelf bij de verantwoordelijken moeten gaan vragen hoe dat kwam. Pas nadat ik mijn uitleg had gedaan en na controle plaatsten ze mijn naam juist onder die van de leider. Ook de vijfde dag volgden nog een aantal moeilijke momenten. Na enkele problematische holes bestond de kans toen immers dat ik er niets meer zou van bakken. Gelukkig heeft Michel Vanmeerbeek me daar goed doorheen geloodst. Ik heb in ieder geval kunnen ontsnappen aan de moordende onzekerheid van de laatste twee dagen, die zo typisch is voor zo'n competitie. Dan is er nergens nog een plaats voor een vriendelijk woord en is het echt ieder voor zich. Hoe dan ook, door de kwalificatie viel er echt een pak van mijn hart. Toen ik thuis kwam heb ik met een aantal vrienden een flink stapje in de wereld gezet. Ik wil het nu een beetje rustig aan doen, vooraleer naar Mauritius te vertrekken om

er het Mauritius Open te betwisten. Daar sla ik twee vliegen in één klap. Het is nog een beetje vakantie, maar het is ook zachtjesaan opnieuw een wedstrijd om de competitie gewoon te worden.

Had je als kleine jongen ooit gedacht dat je professional zou kunnen worden?

Neen, dat weet je niet op voorhand. Ik wist enkel dat golf me enorm boeide. Toen ik zes jaar was, nam mijn vader me mee naar het golfterrein van Bosvoorde. In feite hebben we samen onze eerste stappen in deze sport gezet, en ik moet zeggen dat ik dadelijk door de microbe gebeten was. Pierre Delmas heeft me in het begin begeleid. Toen ik twaalf was ging ik op zoek naar een moeilijker parcours. Ik trok dan naar Rigenée en begon te werken met Michel Vanmeerbeek. Twee jaar geleden volgde ik hem naar Waterloo waar ikzelf en mijn ouders zeer goed werden onthaald. Waterloo is een zeer grote club die op een zeer sportieve manier wordt geleid door mensen die in alle aspecten van de golfsport beslagen ten ijs komen. Zowel om te trainen als om te spelen zijn de omstandigheden er ideaal. Toen ik dertien en een half was ben ik al heel alleen naar het British Open Junior gegaan. Ik werd er runner-up. Als kadet, scholier en junior heb ik daarna overal in Europa rondgereisd, maar ook al in de Verenigde Staten en in Afrika. En nu ben ik dus als 18-jarige geplaatst voor de European Tour. Maar het ging eigenlijk al van meetaf aan erg goed. Op mijn 15de haalde ik al een score van 68 in Waregem en van 69 in de "Marache" in Waterloo. Een jaar later zette ik een 66 op mijn kaart in de "Lion" in Waterloo, maar ik haalde ook een 68 in Mont Garni en een 67 in Kapellen. Op mijn zeventiende realiseerde ik een 65 in Spa en Ravenstein en enkele weken geleden was er dus de 64 in Empordà.

Hoe bereid je je voor op de wedstrijden?

De fysieke voorbereiding wordt steeds belangrijker, want golf wordt alsmaar op een meer atletische manier gespeeld. Maar ik heb een zeer goede fysiek. Om die goede basisconditie te bewaren of nog te verbeteren, werk ik samen met Thierry Noteboom. Ik doe veel oefeningen die gebaseerd zijn op uithouding en soepelheid. Ik doe ook veel stretching en specifieke oefeningen om de rug-, been- en buikspieren te versterken. Naast het fysieke werk is ook de technische en mentale voorbereiding erg belangrijk. Met Michel Vanmeerbeek gaan we ons voorbereiden in een zeer warm klimaat om de techniek nog eens helemaal op scherp te stellen. Dat is van het grootste belang want van bij het begin van de Tour wil ik in topvorm verkeren. Een goede start nemen is voor mij van primordiaal belang. Als ik aan een maximaal aantal wedstrijden wil deelnemen, moet ik dus bovenaan in de klassering blijven staan. Ik denk dat de resultaten die ik tot nu toe op training heb behaald bewijzen dat hard werken loont. Vooral mentaal sta ik sterk in mijn schoenen. Na een slechte slag kalmeer ik vrij vlug en ik denk enkel aan de volgende slag die goed moet zijn. Wat het spel zelf betreft, denk ik dat ik serieus wat vooruitgang heb gemaakt in het putten. Ik kan de bal nu ook verder slaan en ik ben in staat om een soort "game plan" op te stellen en dat ook te volgen. Het zijn natuurlijk details, maar die maken op dit niveau het verschil en ik ben er zeker van dat je daardoor veel minder punten verliest als gevolg van domme fouten. Zo heb ik tijdens de zes rondes van de Final Qualifying niet één dubbele bogey geslagen.

Je bent al vroeg gestopt met studeren?

Ja op school voelde ik me niet echt in mijn sas. Zeker toen ik besloten had om voor 100 % voor een golfcarrière te gaan, konden de lessen me eigenlijk gestolen worden. Maar dat betekent niet dat ik niet leergierig ben. Vreemde talen interesseren me bijvoorbeeld heel erg. Ik spreek nu toch al vloeiend Engels en ook in het Spaans kan ik me behoorlijk uit de slag trekken. En ik ga er prat op dat ik als een echte vakman alles weet over het materiaal waarmee ik speel. Stainless steel, flex, loft, swing weight en low balance point zijn allemaal zaken waarover men me geen fabeltjes moet proberen wijs te maken. Als kleine jongen keek ik al in de golfzakken van de andere spelers om zoveel mogelijk over hun materiaal te weten te komen. Zelf speel ik met "Ping Darby" putter, een tweedehands die ik tijdens het British Amateur Open voor 40 pond kocht in een proshop. Die putter ligt perfect in mijn hand en ik wil hem niet meer kwijt. Als ijzers gebruik ik onder meer materiaal van Titleist, een Callaway en drie

Cleveland-wedges: één van 60° om uit de bunkers te geraken, één van 53° en één van 47°. Voorts zitten in mijn zak ook nog een houten 4+ Callaway Steelhead en een Driver Titleist 975D 7,5°. De ballen waarmee ik speel zijn die van Titleist 90 Professional. Ik heb dus goed materiaal, maar ik besef heel goed dat je het als speler nog altijd zelf moet doen.

Hoe ziet je programma eruit?

Ik start op 18 januari in het Dunhill Open in Zuid-Afrika. De week nadien volgt het South African Open. Daarna vliegen we naar Australië voor eerst de Heineken Classic en daarna het Norman Holden International. Daarna volgen wedstrijden in Maleisië, Singapore, de Emiraten met de Dubai Desert Classic en het Open van Qatar. Wel-

licht neem ik maar aan twee van die laatste vier deel.

Tijdens de eerste wedstrijden zal Michel me begeleiden. En dat is heel belangrijk. Als er bijvoorbeeld een fout in mijn swing zou sluipen, is hij erbij om de zaak recht te trekken en om er dus voor te zorgen dat de schade beperkt blijft. Daarna zullen we zien of hij er bij zal blijven, want van zodra ik een goede caddie heb gevonden, zal Michel enkel nog met me meegaan om me te begeleiden bij de eerste rondes. In ieder geval volgen na de wedstrijden in het Oosten, ook die in Europa. Hier zal ik aan veel wedstrijden deelnemen, maar toch wil ik af en toe een rustpauze inpassen om te beletten dat de honger naar de bal verdwijnt. Op het einde van het seizoen maken we dan wel de balans op...

Nicolas Colsaerts tijdens de laatste ronde te San Roque

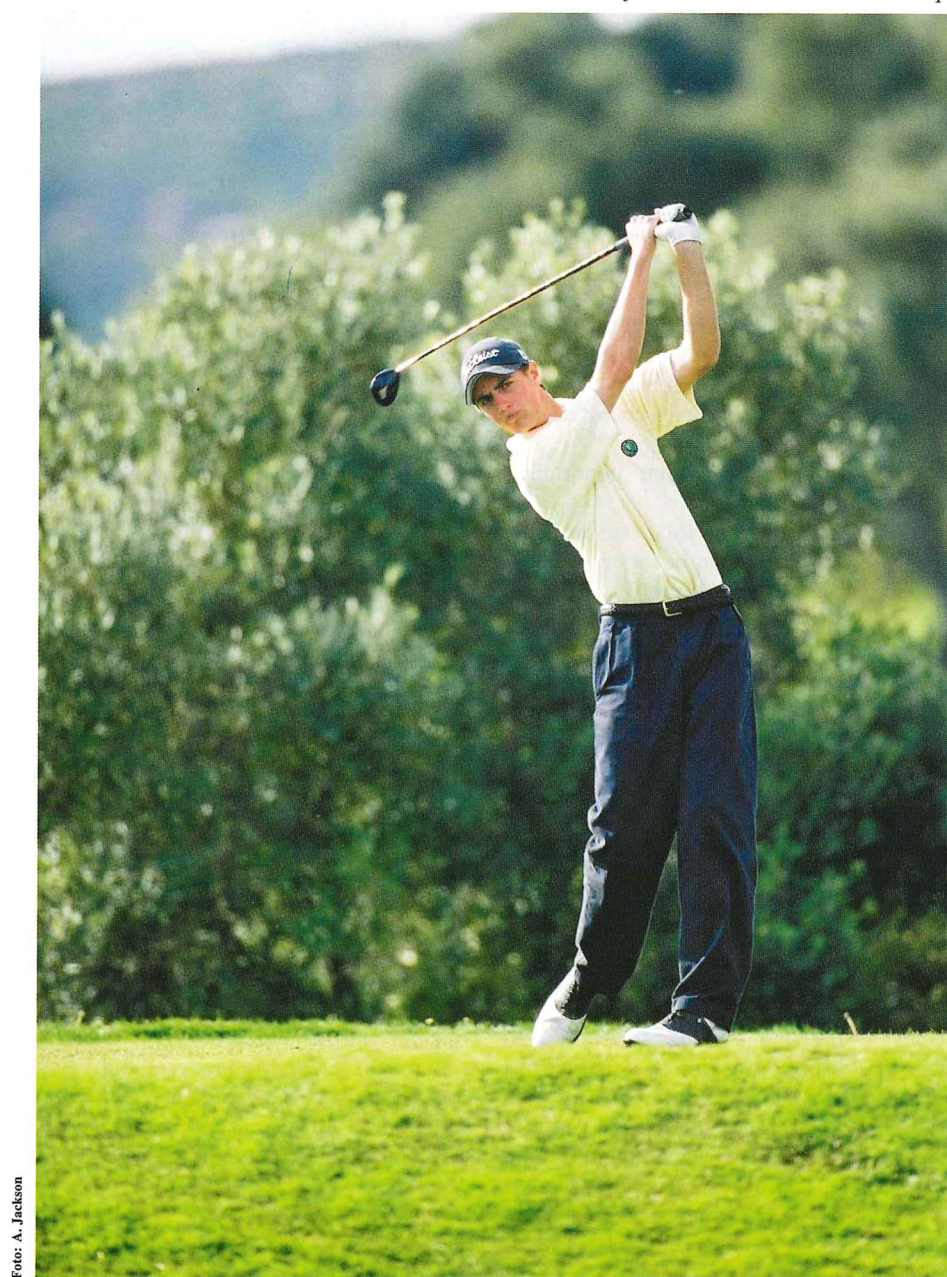

Foto: A. Jackson